

PROVES D'ACCÉS ESCOLA SUPERIOR D'ART DRAMÀTIC CURS ACADÈMIC 2026-2027

Interpretació teatral

**Material per a les propostes d'actuació
Proves A2 i B**

CONTINGUTS DEL DOCUMENT

Resum dels materials	3
ANNEX 1. Monòlegs	4
ANNEX 2. Poemes	17
ANNEX 3. Escenes musicals	25
ANNEX 4. Propostes de físic/visual	26

Resum dels materials

Els aspirants hauran de presentar **dues propostes d'actuació** segons les indicacions següents:

Propostes Text:

1. Proposta d'actuació: monòleg (en català). Annex 1.
2. Proposta d'actuació: poema (en català). Annex 2.

o

Propostes Musical:

1. Proposta d'actuació: escena musical amb cançó inclosa (en català). Annex 3.
2. Proposta d'actuació: monòleg (en català). Annex 1.

o

Propostes Físic/Visual:

1. Proposta d'actuació físic/visual. Annex 4.
2. Proposta d'actuació: monòleg. Annex 1.

ANNEX 1. Monòlegs

1. *Roberto Zucco*, de B.M. Koltés. Trad. Maurici Farré. Ed. València Edicions 3 i 4. **Escena 6 Metro. ZUCCO**. Pàgines 45– 46.
2. *La mort d'un viatjant*, d'Arthur Miller. Les millors obres de la literatura universal, segle XX. Ed. 62. Traducció de Mireia Llinàs. **BIFF**. Pàgines 223 – 225.
3. *Don Juan o El convidat de pedra*, de Molière. Dins de Set comèdies i un ballet. Col·lecció A tot vent. Ed. Proa. Traducció de Miquel DescLOT. **ESGANARELL**. Pàgines 219 – 220.
4. *L'hort dels cirerers*, d'Anton Txèkhov. Teatre complet, vol. II. Institut del Teatre. Traducció de Nina Avrova i Joan Casas. **LOPAKHIN**. Pàgines 454 – 455.
5. *La cuina*, d'Arnold Wesker. Els llibres de l'Escorpí. Teatre. El Galliner. Ed. 62 Traducció Jordi Bordas. **PAUL**. Pàgines 75 – 76.
6. *Hamlet*, de W. Shakespeare. Ed. Quaderns Crema. Traducció de Joan Sellent. **Acte tercer. Escena I. HAMLET**. Pàgines 133 – 134.
7. *Follia d'amor*, de Sam Shepard. Els llibres de l'Escorpí. Teatre / El Galliner. Versió en català de Josep Costa. **MAY**. Pàgines 57 – 58.
8. *Esquetxos i altres peces*, de H. Pinter. Ed. Institut del Teatre BCN. Trad. de V. Batallé i J. Mallofré. **Oferta especial. SECRETÀRIA**. Pàgines 37 – 38.
9. *El pes d'un cos*, de V. Szpunberg. Ed. Teatre Nacional de Catalunya/Gen. Catalunya Departament de Cultura. **3. Hospital. OLGA**. Pàgines 36 – 35.
10. *Medea*, d'Eurípides. Col·lecció La Quimera. Ed. Irina. Traducció de Joan Alberich. **MEDEA**. Pàgines 44 – 46.
11. *L'hostalera*, de Carlo Goldoni. Ed. Institut del Teatre. Traducció de Núria Furió i Sergi Belbel. **MIRANDOLINA**. Pàgines 25 – 26.
12. *Teatre escollit, La corona d'espines*, de J. M. De Sagarra. Col·lecció La butxaca d'Edicions 62. **Acte III, escena 4 MARIAGNETA**. Pàgina 109-110.

1. *Roberto Zucco*, de Bernard M. Koltés. Trad. Maurici Farré. Ed. València Edicions 3 i 4. **Escena 6 Metro. ZUCCO**. Pàgines 45– 46.

Zucco: Zucco: Sóc un noi normal i raonable, senyor. No m'he fet notar mai. Vostè m'hauria notat si no hagués estat assegut al costat seu? Sempre he pensat que la millor manera de viure tranquil era de ser tan transparent com un vidre, com un camaleó sobre una pedra, passar a través dels murs, no tenir ni color ni olor, que la mirada de la gent et travessi i vegi la gent darrere teu, com si no hi fóssiu. És una feina rude, ser transparent; és un ofici, és un antic, antic somni, ser invisible.

Jo no sóc un heroï. Els heroï són criminals. No n'hi ha d'heroï que no tinguin els vestits tacats de sang, la sang és l'única cosa al món que no pot passar desapercebuda. És la cosa més visible del món. Quan tot serà destruït, i només una boira cobrirà la terra, encara hi haurà els vestits tacats de sang dels heroï. Jo he fet estudis, he estat un bon alumne. M'he inscrit a la universitat. Sobre els bancs de la Sorbona tinc la plaça reservada entre altres bons alumnes al mig dels quals no em faig notar. Li juro que cal ser un bon alumne, discret i invisible, per a ser a la Sorbona. No és una d'aquelles universitats dels afores on hi ha els bandarres i els que es creuen heroï. Els passadissos de la meva universitat són silenciosos i travessats per ombres de les quals ni se senten els passos. A partir de demà tornaré al meu curs de lingüística. És el dia, demà, del curs de lingüística. Hi seré, invisible entre els invisibles, silencios i atent dins l'espessa boira de la vida ordinària.

Res no podrà canviar el curs de les coses, senyor. Sóc com un tren que travessa tranquil·lament una prada i que res no el podria fer descarrilar. Sóc com un hipopòtam enfonsat en el llot i que es desplaça molt lentament i que res el pot desviar del camí ni del ritme que ell mateix ha decidit d'emprendre.

2. *La mort d'un viatjant*, d'Arthur Miller. Les millors obres de la literatura universal, segle XX. Ed. 62. Traducció de Mireia Llinàs. **BIFF**. Pàgines 223 – 225.

BIFF:

Vaig passar-me sis o set anys després del batxillerat intentant obrir-me un camí. Supervisor comercial, viatjant, negocis d'una mena o d'una altra. És una manera miserable de viure. Agafar aquell metro cada dia, al matí, a l'estiu, amb aquella calor. Dedicar-te tota la vida a fer inventaris, a fer trucades telefòniques, a comprar o a vendre. Sacrificar-te cinquanta setmanes a l'any, total per dues setmanes de vacances, quan el que realment vols és estar a l'aire lliure sense camisa. Però, després de tot... així és com un home construeix el seu futur.

HAPPY:

T'ho passes bé treballant en una granja? Et sents satisfet, allà?

BIFF:

(*Cada vegada més trasbalsat.*) Hap, he fet vint o trenta feines diferents des del dia que vaig anar-me'n de casa, abans de la guerra, i sempre acaba igual. Me n'he adonat fa poc. A Nebraska, quan pasturava bestiar, a les Dakotes, a Arizona, i ara a Texas. És per això que he tornat a casa, suposo, perquè me n'he adonat. A la granja on treballo ara és primavera, saps? Tenen uns quinze poltres acabats de néixer. No hi ha res més inspirador... més bonic que veure una euga amb un poltre acabat de néixer. I ara fa fresca allà baix. A Texas fa fresca i és primavera. Sempre que la primavera arriba allà on jo sóc, de cop i volta em ve una sensació de dir: Déu meu, no estic fent res! Què cony faig portant cavalls amunt i avall per vint-i-vuit dòlars la setmana! Tinc trenta-quatre anys, hauria d'estar construint el meu futur. És aleshores quan torno a casa corrents. I ara, sóc aquí, i no sé què fer de mi mateix. (*Després d'una pausa.*) Sempre m'he proposat no desapropitar la vida i cada vegada que torno sé que l'única cosa que he fet ha estat desapropitar la vida.

HAPPY:

Ets un poeta, saps, Biff? Ets... un idealista.

BIFF:

No, estic fet un embolic enorme. Potser m'hauria hagut de casar. Potser hauria de ficar-me en alguna cosa. Potser aquest és el meu problema. Sóc com un nen. No estic casat, no tinc cap negoci, sóc... sóc com un nen. Et sents satisfet tu, Hap? Tu has tingut molt èxit, no? Estàs satisfet?

3. *Don Juan o El convidat de pedra*, de Molière. Dins de Set comèdies i un ballet. Col·lecció A tot vent. Ed. Proa. Traducció de Miquel DescLOT. **ESGANARELL**. Pàgines 219 – 220.

ESGANARELL

Doncs a mi no em costa pas tant de comprendre-ho. I si coneguessis el murri, també tu trobaries que això és cosa molt fàcil per ell. Ei, jo no dic que hagi canviat de sentiments respecte a Dona Elvira, que d'això encara no en tinc la certesa: tu ja saps que em va manar que sortís abans que ell, i que d'ençà que ha arribat no m'ha dit ni ase ni bèstia; però, per precaució, et faré saber, *inter nos*, que Don Juan, el meu amo, és el miserable més gran que la terra hagi mai aguantat, un foll, un gos, un diable, un turc, un heretge, que no creu en el Cel, ni en Déu, ni en sants, ni en bruixes, que passa per aquesta vida com una autèntica bèstia bruta, com un garrí d'Epicur, com un Sardanàpal de debò, que fa el sord a totes les amonestacions cristianes que li puguin fer i que té per un munt de ximpleries tot el que nosaltres creiem. Tu dius que s'ha casat amb la teva mestressa, i jo et dic que, per la seva passió, hauria fet encara més, i que juntament amb ella s'hauria també casat amb tu, amb el seu gos i amb el seu gat. A ell un casament li costa ben poc d'emparaular: no fa servir altre parany per fer caure les dones; és un casador a tort i a dret, ell. Senyora, senyoreta, burgesa o pagesa, no n'hi ha mai cap que li sembli massa crua o massa cuita, i si et digués el nom de totes les dones amb qui s'ha casat no acabàrem ni aquest vespre. Veig que et sorprèn, això que et dic, i que canvies de color. Doncs això només és un esbós del personatge, i creu que per acabar-ne el retrat em caldrien unes quantes pinzellades més. N'hi ha prou amb dir que la ira del Cel algun dia el castigarà, i que més em valdria servir el dimoni que no pas a ell, i que m'obliga a veure tants horrors que jo ja voldria que fos qui sap on. Però un gran senyor malvat és una cosa terrible; li haig de ser fidel, mal que em pesi: en mi, la por fa l'ofici del zel, em frena els sentiments, i ben sovint m'obliga a aplaudir allò que la meua ànima detesta. Mira, ara justament ve a passejar per aquest palau: separem-nos. Però, escolta: t'he fet aquesta confidència amb tota la franquesa, i a la millor he estat una mica massa bocamoll. Ara bé, tingues present que si n'arribés ni una bufada a les seves orelles, jo cridaria ben fort que tu has mentit per la gola.

4. *L'hort dels cirerers*, d'Anton Txèkhov. Teatre complet, vol. II. Institut del Teatre. Traducció de Nina Avrova i Joan Casas. **LOPAKHIN**. Pàgines 454 – 455.

LOPAKHIN

Jo, l'he comprat! Un moment, senyors, sisplau, tot se'm confon al cap, no puc parlar... *(Riu.)* Vam arribar a la subhasta, i en Derigànov ja hi era. En Leonid Andrèitx només portava quinze mil rubles, i en Derigànov, a més del deute, en va oferir d'entrada trenta mil. Veient com anaven les coses jo li vaig plantar cara i en vaig oferir quaranta. Ell quaranta-cinc. Jo cinquanta-cinc. Ell anava pujant de cinc en cinc, i jo de deu en deu... I així es va acabar. A més del deute, he arribat fins als noranta, i he rematat. Ara el jardí dels cirerers és meu! Meu! *(Riu fort.)* Déu del cel, el jardí dels cirerers és meu! Diguin-me que estic borratxo, que m'he tornat boig, que tot això ho estic somiant... *(Pica de peus.)* No riguin de mi! Si el meu pare i el meu avi s'alcessin de les seves tombes i veiessin aquest cas, com aquell Iermolai seu que havien apallissat, aquell Iermolai incult, que a l'hivern corria descalç, com aquell mateix Iermolai ha comprat una finca que és la cosa més bonica que hi ha sota la capa del cel... He comprat la finca on l'avi i el pare van ser esclaus, on no els deixaven entrar ni a la cuina. Dec estar dormint; tot això no és més que un somni, una aparença i prou... És el fruit de la seva imaginació, senyors, cobert per la foscor de la incertesa... *(Recull les claus amb un somriure tendre.)* Ha llançat les claus. Vol demostrar que ja no és la mestressa... *(Fa dringar les claus.)* Doncs tant se val.

Se sent l'orquestra que afina.

Ei, músics, toqueu, us vull sentir! Veniu tots a veure com en Iermolai Lopakhin clavarà un bon cop de destrat al jardí dels cirerers, com cauran els arbres! Construirem les cases d'estiueig, i els nostres néts i besnéts veuran aquí una nova vida... Que soni la música!

La música sona. LIUBOV ANDRÈIEVNA es deixa caure a la cadira i plora amargament.

(Amb to de retret.) Per què, per què no em va escoltar? Pobreta meva, estimada meva, ara ja no hi ha res a fer. *(Amb llàgrimes als ulls.)* Oh, que tot això passi ben de pressa! Que la nostra vida desgraciada i sense solta canviï ben aviat d'alguna manera.

Què passa? Música, que soni més clara! Que tot sigui tal com jo desitjo! *(Amb ironia.)* Aquí tenim el nou terratinent, el propietari del jardí dels cirerers! *(Ensopega sense voler amb una tauleta i va de poc que no fa caure els canelobres.)* Ho puc pagar tot!

5. *La cuina*, d'Arnold Wesker. Els llibres de l'Escorpí. Teatre. El Galliner. Ed. Traducció Jordi Bordas. **PAUL**. Pàgines 75 – 76.

PAUL:

Mira, t'explicaré una cosa. Estic d'acord amb Dimitri, jo també; quan el món és tot ple de cuines, no hi trobes més que porcs... Escolta el que et diré. A la porta del costat, al costat d'on jo visc, hi ha un conductor d'autobús. Va venir d' Hoxton, té la meua edat, casat i amb dos marrecs. Em diu bon dia, jo li pregunto com està, i regalo caramels als seus nanos. En això consisteixen les nostres relacions. No sé per què, sembla que li faci por enraonar massa, sabeu? Déu no vulgui que mai li hagués de demanar un favor. O sigui que mai no ens demanem res l'un a l'altre. Llavors arriba un dia que els empleats d'autobús van a la vaga. Dura cinc setmanes, la vaga, i cada matí quan me'l trobo li dic: "Endavant, ànim company, que guanyareu!" Cada matí li dic paraules d'encoratjament; li dic que comprenc la seva causa. M'haig de llevar més d'hora per poder anar a treballar, però no em fa res. Som veïns. Tots dos som treballadors, i ell està satisfet. Més endavant, un diumenge, hi ha una marxa en favor de la pau. Jo no crec que serveixin de gran cosa, però hi vaig, perquè en aquest món cal que un home demostrï que pot dir-hi la seva. L'endemà em ve a trobar i em diu, fixa-t'hi bé ara en això, ve i em pregunta: "Que vas anar a la marxa per la pau d'ahir?" I jo li contesto: Doncs sí que hi vaig anar. Llavors ell se'm tomba de cara i em diu, "Saps què? Els haurien hagut de tirar una bomba al mig i carregar-se'ls tots!" Llàstima.", diu, "que portessin tantes criatures entremig, perquè haurien d'haver-los tirat una bomba i carregar-se'ls tots!" I saps per què estava tan enrabiat, l'home? Doncs perquè la marxa havia aturat el trànsit, i els autobusos no podien anar tan de pressa! Bé, jo no pretenc pas que em digués que jo tenia raó, no pretenc pas que estigués d'acord amb el que jo havia fet, sinó que el que m'esperava és que no s'aturés un moment a pensar: "Aquest home em va animar en la meua causa, per tant podria ser, només podria ser, que també hi hagués alguna cosa justa en la seva, de causa. N'hi parlaré!" Doncs no! Com que els autobusos es van haver d'esperar, que tirin una bomba i es carreguin tots aquells imbècils! I hauríeu d'haver vist quin odi tenia als ulls, talment com si jo hagués assassinat el seu fill. La seva mirada era com la d'un animal. I la tragèdia és aquesta... que hi ha una paret, una paret altíssima entre jo i milions de persones com ell. I penso que... on s'acabarà? Què s'hi pot fer? I miro al meu voltant, la cuina, les fàbriques, el cony d'edificis enormes pujant amb aquest munt d'oficines i tota la gent que hi ha a dins, i penso Senyor! Penso Senyor, Senyor, Senyor! Estic d'acord amb tu, Peter... potser ens hauríem de llevar un dia i trobar que tot plegat ha desaparegut. Però llavors penso: hauria de deixar de fer pastissos, jo? I l'obrer de les fàbriques hauria de deixar de fer trens i automòbils? I el minaire hauria de deixar el carbó allà on és?(Pausa) Contesta. Dona'm una resposta, au. Digues quin somni tens, tu.

6. *Hamlet*, de William Shakespeare. Ed. Quaderns Crema. Traducció de Joan Sellent. **Acte tercer. Escena I**
HAMLET. Pàgines 133 – 134.

HAMLET

Ser o no ser, aquest és el dilema:
¿és més noble sofrir calladament
les fletxes i els embats d'una Fortuna indigna,
o alçar-se en armes contra un mar d'adversitats
i eliminar-les combatent? Morir, dormir: res més...
I si dormint s'esborren tots els mals del cor
i els mil estigmes naturals heretats per la carn,
¿quin desenllaç pot ser més desitjat?
Morir, dormir... dormir... i potser somiar...
Sí, aquest és l'obstacle: no saber
quins somnis acompanyaran el son etern,
un cop alliberats d'aquesta pell mortal,
és el que ens frena i fa que concedim
tan llarga vida a les calamitats.
¿Per què aguantem, si no, l'escarni d'aquests temps,
el jou dels opressor, el greuge dels superbs,
l'amor burlat, la lentitud de la justícia,
l'orgull de qui té un càrrec o el desdeny
dels ineptes pel mèrit pacient,
quan un mateix pot liquidar els seus comptes
amb una simple daga? ¿Qui arrossegaria
el pes d'aquest bagatge tan feixuc
tota una vida de suors i planys,
si no fos que el temor d'alguna cosa
més enllà de la mort, aquell país inexplorat del qual
no torna mai cap viatger, confon la voluntat
i fa que preferim patir mals coneguts
a fugir cap a uns altres que desconeixem?
I així la consciència ens fa covards a tots,
els colors naturals del nostre impuls
empal·lideixen sota l'ombra de la reflexió,
i empreses de gran pes i gran volada
per aquesta raó desvien el seu curs, i perden
el nom d'accions... Però silenci...
La bella Ofèlia!... Nimfa, en les teves oracions
recorda tots els meus pecats.***

7. *Follia d'amor*, de Sam Shepard. Els llibres de l'Escorpí. Teatre / El Galliner. Versió en català de Josep Costa. **MAY**. Pàgines 57 – 58.

MAY:

Vols que acabi la història per tu, Eddie? Eh? Vols que acabi aquesta història? (*Pausa mentre MARTIN es torna a asseure.*) Veuràs, la meva mare... la bonica pèl- roja de la caseta blanca amb la vela vermella, estava desesperadament enamorada del pare. Oi, Eddie? Això es podia dir només veient-la. Li ho podies veure als ulls. Estava obsessionada per ell, fins al punt que no en podia estar separada ni un sol segon. Anava darrera d'ell de ciutat en ciutat. Seguint les petites pistes que deixava: una postal o el nom d'un motel en una capsa de llumins. (*A MARTIN.*) Mai no li va deixar ni un número de telèfon ni una adreça ni cap altra cosa, perquè la meva mare era el seu secret, ho entens? El va perseguir durant anys i ell tractava de mantenir- la a distància, perquè com més a prop fossin aquelles dues vides separades, aquelles dues dones separades i aquells dos nens separats, més nerviós es posava. Li feia pànic que aquelles dues vides coneguessin l'existència de l'altra i se'l mengessin sencer. Que el seu secret l'escanyés. Però finalment ella el va trobar. El va enxampar per un senzill procés d'eliminació. Recordo el dia que vam descobrir la ciutat. Ella treia espurnes. «És aquí!», deia sense parar. «Aquest és el lloc!» Tot el seu cos tremolava mentre creuàvem els carrers buscant la seva casa. M'estrenyia la mà amb tanta força que vaig pensar que em trencaria els dits. Tenia molta por de trobar-lo casualment pel carrer, perquè sabia que estava traspasant els límits. Sabia que estava en zona prohibida, però no ho podia evitar. Vam caminar tot el dia per aquella ciutat de pagerols. Tot el dia. Vam anar a cada barri, vam mirar a través de les finestres obertes cada estúpida família, fins que per fi el vam trobar.

(*Descansa.*)

Era just l'hora de sopar i tots estaven asseguts a la taula i menjaven pollastre. Érem molt a prop de la finestra. Podíem veure el que menjaven. Podíem sentir les seves veus, però no enteníem el que deien. L'Eddie i la seva mare parlaven, però el pare no deia res, no va dir ni una paraula.

8. *Esquetroxos i altres peces*, de Harold Pinter. Ed. Institut del Teatre BCN. Trad. de V. Batallé i J. Mallafré. **Oferta especial. SECRETÀRIA.** Pàgines 37 – 38.

SECRETÀRIA: *en una taula de despatx en una oficina.* Doncs, era als lavabos dels grans magatzems Swan and Edgards descansant una mica. Asseguda, sense molestar ningú, quan de cop i volta se'm va apropar i se'm va asseure al costat aquella dona gran. Tu ets de la plantilla de la BBC, oi que sí? Tinc precisament el que necessites, va dir, mentre em deixava a la mà una targeta. Sap que hi havia escrit? HOMES DE REBAIXES! Què dimonis vol dir?, vaig preguntar. Homes, va dir ella, de tota mena, forma i mesura per vendre. Què dimonis ha de voler dir, això?, vaig preguntar. Era un congrés internacional, va dir, que s'havia convocat per a l'entreteniment i la satisfacció de les senyores de la funció pública. Pots escoltar alguns dels nois que hem fet que parlin a través d'un micròfon i que cantin cançons populars que no has escoltat mai. El te el paga la casa i cada dia tenim els millors pastissos. Per al cabaret de d'hora del te, els nois fan una dansa exòtica importada de Buenos Aires i no porten res més al cos que un parell de genolleres de criquet. Cadascun d'ells està provat i demostrat, de la millor qualitat i bon preu. Si te n'agrada qualsevol per les pròpies característiques el pots comprar, però per a tu no cal que paguis el preu de venda al públic. Com que treballes per a la BBC, estaríem encantats de fer-te un preu reduït. Si no n'estàs contenta, el pots tornar el proper set dies i et tornem els diners. Tot això està molt bé, vaig contestar, però de fet tot just torno de vacances, començo demà i estic ben servida. I la vaig deixar allà mateix. Homes de Rebaixes! Quina idea tan fora de lloc! Mai no he sentit res tan escandalós, i tu, que ho has sentit? Mira, aquí tinc la targeta.

Pausa.

Creus que és una presa de pèl... o que va de debò?

9. *El pes d'un cos*, de Victòria Szpunberg. Ed. Teatre Nacional de Catalunya/Gen. Catalunya Departament de Cultura. **3. Hospital. OLGA** Pàgines 35 – 35.

OLGA: Perdoni, no callo...L'he atabalat? Perdoni, necessito que algú m'expliqui què passa. Fa molta estona que s'han endut el meu pare i ningú no em diu res. Fa hores que no m'assec. Ens han fet esperar més de set hores al passadís, hi havia una senyora davant nostre que anava amb un tub d'oxigen, i un senyor amb cadira de rodes que tenia un peu completament desencaixat, ja no hi són, jo he anat a buscar una ampolleta d'aigua, a la màquina de l'entrada, no per al meu pare, que ja m'han dit que no podia beure, res d'aigua, res, però jo m'estava morint de set, quan he tornat ja se l'havien endut, tanta estona esperant-me i per uns minutets que marxo...No em saben dir on és exactament? Aquest edifici és tan gran...No sé si s'ha de quedar a dormir aquí...Li estan fent proves, sí, però quan se suposa que duren aquestes proves? Es quedarà a dormir aquí? I jo, em quedo aquí també, fins demà? Jo demà treballo. No, si no vull molestar, però és que no sé si haig d'avisar...Aviso a la feina, doncs? Es morirà? Aviso la família? Viurà, oi? Demano la baixa? No puc, no tinc cap dret a baixa. No tinc família. Què cony foto jo ara? Vivim en un puto pis sense ascensor, en un laberint on no cal sumar-hi problemes, cap conflicte més ens cal, com es diu, cap gota que vessi el got, però sembla que els pobres mai en tenim prou, sempre goteja una mica més, a nosaltres sempre ens plou sobre mullat, jo mateixa he pujat el meu pare quatre pisos, l'he carregat a l'espatlla, com si fos un sac, i com pot veure no soc cap culturista. Pregunti al noi de l'ambulància, puto laberint, no podien ni tan sols parar l'ambulància a la porta de casa, l'he pujat i després l'he hagut de baixar amb el noi aquell... Pregunti, una hora han trigat en arribar...Una hora...Perquè ell, fins fa dos dies, era, estava...normal. Mig normal. Dins de tot. Feia vida normal. Pujava les escales sol, i tant. Lentament, però les pujava. Cuinava, a mitges perquè mai ha sabut cuinar, però obria les llaunes i els tetrabrics, llegia el diari, els llibres, fins i tot anava a les reunions del partit. Quina és la previsió? Quina previsió hi ha? Existeix alguna previsió?

10. *Medea*, d'Eurípides. Col·lecció La Quimera. Ed. Irina. Traducció de Joan Alberich. **MEDEA**. Pàgines 44 – 46.

MEDEA

Dones de Corint, he sortit del casalici perquè no em feu cap retret. Car jo sé que resulten superbs molts humans -els uns, els he vistos amb els meus propis ulls; altres, a través de forasters-, els quals per anar amb peus de plom han adquirit mala reputació i fama d'indiferència. De fet, la justícia no resideix en uns ulls mortals, si un, abans de conèixer a fons el cor d'un home, ja l'odia només de veure'l, sense haver-ne rebut cap ofensa. Cal que un estranger s'adapti als costums d'una ciutat i jo no alabo el ciutadà orgullós que es fa odiós als ulls dels seus conciutadans per la seva apatia. A mi, aquesta desgràcia inesperada que m'ha caigut m'ha destrossat la vida. Estic llesta i, com que he perdut la joia de viure, només desitjo la mort, amigues meves. Car el qui per a mi ho ha estat tot, prou ho sabeu, ha resultat el més malvat dels homes, sí, el meu marit.

De tots els éssers que tenen vida i intel·ligència, nosaltres, les dones, som les criatures més miserables. Per començar ens cal, amb gran dispendi de riqueses, comprar un espòs i prendre un amo del nostre cos: un mal aquest encara més dolorós que el mal. Però el risc més gran rau en això: prendre'l dolent o bo. Per a les dones no és ben vist el divorci ni els és possible repudiar el marit.¹⁷ D'altra banda, una dona que entra en lleis i costums nous cal que sigui una endevina, si no ho ha après a casa, per a saber quina és la millor manera de comportar-se amb el qui comparteix el llit. I si després d'aconseguir això amb esforç, un marit conviu amb nosaltres sense portar el jou conjugal a contracor, la nostra vida és envejable, però, si no, és preferible la mort. Un home, quan no suporta la convivència amb els de casa, surt fora i calma el disgust del seu cor anant a veure algun amic o company de la seva edat; en canvi, nosaltres necessàriament hem de tenir els ulls posats en un sol ésser. Diuen que nosaltres vivim a casa una vida exempta de perills mentre que ells combaten amb la llança. Un raonament pèssim. M'estimaria tres vegades més estar drete a la vora d'un escut que no pas parir una sola vegada. Però el mateix discurs no va bé a tu i a mi. Tu tens aquí una ciutat, una casa del pare, una vida còmoda i la companyia dels teus amics; jo, en canvi, sóc sola, sense pàtria, injuriada per un home que em capturarà com a botí d'una terra estrangera, sense mare, sense germà, sense parent que em trobés un altre ancoratge¹⁸ a recer del temporal.

11. *L'hostalera*, de Carlo Goldoni. Ed. Institut del Teatre. Traducció de Núria Furió i Sergi Belbel. **MIRANDOLINA**. Pàgines 25 – 26.

MIRANDOLINA

I ara, quines coses de dir! L'excel·lentíssim senyor Marquès de la Garreperia es casaria amb mi? Doncs si s'hi volgués casar, hi hauria un petit problema: jo no el voldria. A mi m'agrada el gall, i el farciment em sobra! Si m'hagués casat amb tots el que han dit que em volien, oh, que en tindria, de marits! Tots els que arriben a aquest hostel s'enamoren de mi, tots cauen com mosques; i molts, molts em proposen matrimoni en un tres i no res. I aquest senyor cavaller, feréstec com un ós, em tracta tan bruscament? De tots els clients que han vingut a parar al meu hostel, aquest és el primer que no vol saber res de mi. No dic que en un batre d'ulls tots hagin de caure enamorats als meus peus, però menysprear-me així, és una cosa que em fa regirar la bilis de mala manera. És enemic de les dones? No les pot veure? Pobre imbècil! Encara no deu haver trobat la que el sàpiga posar a to. Però la trobarà. La trobarà. I vés a saber si no l'ha trobada ja. Precisament aquesta mena de mascles són els que se'm fiquen entre cella i cella. Els que em van al darrere, de seguida m'avorreixen. La noblesa no fa per a mi. La riquesa m'interessa i no m'interessa. El meu gran plaer és veure'm servida, festejada, idolatrada.

Aquesta és la meva feblesa; i la feblesa de gairebé totes les dones. Ni tan sols penso a casar-me; no necessito ningú; visc honestament, i gaudeixo de la meva llibertat. Tinc tractes amb tots ells, però no me n'enamoro mai de cap. Vull burlar-me de tots aquests amants titelles bojós d'amor, i vull fer servir totes les males arts per vèncer, abatre i fer miques aquests cors bàrbars i durs que són els nostres enemics, enemics de nosaltres, dones, que som la millor cosa que ha parit la bella mare naturalesa!

12. *Teatre escollit, La Corona d'espines*, de Josep M. Sagarra. Col·lecció La butxaca. Edicions 62. **Acte III, escena 4 MARIAGNETA**. Pàgines 109-110.

MARIAGNETA: Compteu com he dormit: quina diada
ha estat la meva; el meu pare m'ha guaitat
tan ullerosa, tan desfigurada,
que no sé quin misteri ha sospitat!
I pregunta, sabeu?, amb la veu tendra,
la veu d'un pobre vell que sols té a mi,
que vol endevinar, que vol comprendre,
i jo trenco el sanglot i no ho puc dir:
i ell insisteix; i jo, desesperada,
sentint al coll les ungles de la mort,
llenço la veritat d'una glopada
com si escopís tota la sang del cor!
I aleshores compteu: la llengua, muda;
de primer no podia ni parlar;
i després amb uns crits: "Filla perduda!
digues qui és, que el vull assassinar!
Contesta'm; on s'amaga la carronya?...
digues el nom d'aquesta mala pell
que m'ha pintat les galtes de vergonya
i es riu de la misèria d'aquest vell!..."
I jo, sabeu?: "No, pare; no ho diria
ni que em matéssiu, no; no us ho vull dir!,
perquè l'estimo tant, i cada dia
l'estimo més!". I el pare, tot verí,
tot com un boig, m'agafa per la trena,
i em diu: "Encara és poc? Encara més?
Aquesta excusa creus que val la pena?
Si tu no ho dius, és que no saps qui és!
No saps qui és! ¿Amb quants t'has envilida,
que ara no goses acusar-ne cap?
Com a bèstia que es ven se l'han partida!
Ja l'heu sentida bé, diu que no ho sap!
Ves-te'n ben lluny! La teva mare morta
et maleeix! Sí, sí, ves-te'n ben lluny!..."
I aleshores el pare ha obert la porta
i m'ha tret al replà d'un cop de puny!
I jo no comprenia el que em passava,
desfeta i ajaguda pel trespol,
i he sentit el meu pare que plorava
com si fos un infant que el deixen sol...
M'he començat a moure amb molta pena;
se'm segaven les cames en baixar;
i amb el pes de la creu sobre l'esquena,
sense esma m'he posat a caminar!

ANNEX 2. Poemes

L'aspirant pot dir el poema en la variant dialectal que vulgui. Els poemes s'han de saber de memòria. Es valorarà el treball de comprensió i connexió amb la paraula dita.

NOCTURN A MARINA

A Ferran de Pol, per un paisatge

M'agrada perdre'm ran de les onades
acaronant la pell d'un vellmarí
i en el llindar del somni beure vi
quan me l'atansen unes mans mullades.

Lluna de naufrags, dissortats vaixells,
terres humides i al teu cor tan cares,
algues llisquents, geranis, atzavares,
m'emprovo sola un collaret d'ocells.

Una àmfora reneix. Vi pels amants
que hi dormen de fa temps amb les abelles.
Descalça com la molsa, vinc, estrelles,

camí de mar amunt, cançó d'abans.
Callen el garrofer i la dolça ametlla,
el vellmarí damunt la sorra vetlla.

Teresa d'Arenys. "Nocturn a Marina". *Versos de vi novell* dins *Obra poètica* (1973-2015), Edicions Vitel·la, 2017, p. 69.

TROBADOR
(Extravaganza)

*Captiu del càntic,
el meu esforç inútil,
qui pot guiar-me a l'alba?*
Salvador Espriu

I

Nocturn batent. Al pou alena un déu
de calç i rou, antic mestre d'arrels.
Davant del vent, no trossa el vel dels gels
cap foc als cims. Camins coberts de neu.

Esclat d'esclops, carreus creixents de nits,
llamps de metall travessen rius corrents,
tabals tocant, o roncs renecs roents,
cremant avencs cavats al llot, a crits.

Ratlles d'allau trenen rastres de pell
i, pam a pam, enclouen lluna i llum.
Albes enlloc. Tremola tot l'espant

amb fang de mots. Un rang de fosc rovell
dins teu covà desig d'aquest besllum.
La veu que et diu t'ha fet captiu i amant.

Sòria, Enric. *L'instant etern*, Edicions Proa, Barcelona, 1999, p.22.

Convivència d'aigües, el meu paisatge.
El vol de les gavines confon les superfícies, espills
de rogenques nuvolades ponents, riu amunt.
Davallen els camins vers la planícia reverberant de sol.
La lluna s'emmiralla, basses de nits salobres.
El teu alè m'apropa la fragància dels grèvols odorants,
aspre vent de dalt tallant entre el rocam esquerp.
Els voltors vinclen el vol en mòbils espirals.
Al fons el barranc, lluent silenci, els còdols.
De les últimes cendres, foc vespral, un poema
arrapa àvidament les més lleus engrunes de càlids epitelis.
Metafòric redós, alquímia, l'escriptura. Humides cavitats,
esclat, a l'alba, d'irreals colors i llavis líquids,
demoren la immediata urgència d'atresorar imatges.

Burgos, Zoraida. *Convivència d'aigües. Obra poètica*. LaBreu Edicions, 2017, p. 132. Del llibre *Reflexos*

TÓRTORA

Quan érem nins, el meu cosí Rafel
duia una tórtora damunt l'espatlla.
Anava amunt i avall, el meu cosí,
amb la tórtora esplugant-li els cabells,
i tots, cal confessar-ho, l'envejàvem.
Era grisa i d'ull viu, el coll esvelt,
amb un collar molt prim de ploma negra.
L'ocell acompanyava els nostres jocs,
i ell mateix era una bella jogueta.
Ens disparàvem grava del carrer
amb tiradors fets amb colls de botelles
de llet i globus de plàstic, sovint
robats d'una lenta papereria.
Botàvem dins els horts per agafar
magranes, figues o nespres, segons
el temps, i transformàvem bicicletes
en naus espacials.

I ella, la tórtora,
ens mirava tranquil·la i curritxava
de tant en tant, amb un cantet suau.
Ens agradava quan prenia el vol
i tornava després damunt l'espatlla
del meu cosí Rafel, que era un al·lot
ros, de somriure fàcil.

Són records,
ara que som a la meitat de tot
i no sabem on va volar la tórtora.

Alzamora, Sebastià. "Tórtora". *La netedat*, Edicions Proa, 2018, p.52-53.

ÀFRICA. AMB BERNARD-MARIE KOLTÈS

Una aula d'assaig. Murs altíssims negres. Llums durs. Cap finestra.
Un soterrani. Una escala de ferro fixada en un mur per a pujar
a l'altell que comunica el passadís de la planta superior. Des d'aquest
altell Enric V encoratja els soldats, i Marc Antoni crida : "Havoc!"
i, als plebeus, els diu que plora i els amaga els ulls, glacials, i el duc
de Gloucester escup verí, ens diu que és el malvat més cruel,
geperut, coix, lleig, somriu, i es compra un espill i s'empolaina,
la sang, i, enmig d'aplaudiments, o contra ires plebees, el tirà
hi baixa solemne i desafiant amb el pit despullat, o s'esglaia
amb els ulls devorats per la feredat, o abraça el cos inert de la noia
(és un noi) violada i escanyada, amb les mans amputades,
"Come, come, Lavínia", la llengua tallada i llançada als gossos,
la sang, o és Cordèlia (és un noi, també ha fet de bufó del rei),
amb merda i pixum per les cuixes, l'acaben de penjar, o Ofèlia
s'hi enfila i mig canta i xiscla encesa de flames i fulles vives
i el príncep Hamlet l'ofèn, l'agafa pels cabells, d'or, l'arrossega,
li crida que ella també és una puta, com sa mare (la del príncep),
i Ofèlia plora, després torna a entrar amb les flors, sagnant, clavades,
a les mans, i canta, canta i se'n va, se'n va.
"There's rosemary, that's for remembrance. Pray, love, remember". Oh nua! Oh flor
de més misèria, i em somriu dolça, pètal, als dits morint-se'm,
i et tornes a la boca amarga herba.

Albert Roig. *Fer negre*.

ELS PEUS LI FEIEN MAL

Els peus sempre li feien mal
al pare.
Ranquejant recorria totes les sabateries
cercant unes sabates prou còmodes que l'ajudessin
a dur el pes de tots els traus
els treps i els talls
que la mar li havia fet.
No les va trobar mai. Va haver d'anar-se'n
descalç amb el rellotge de polsera i el ganivet
de llescar pa de llescar llàgrimes dins la butxaca del gec i
una cara blanca com l'escuma de les ones
que tantes vegades va muntar.
M'ho deia sempre:
No vaig tenir infància.
No s'ho treia del cap:
Vaig aprendre a escriure el meu nom al front.
Giscaven bales lliscaven estrelles
de sang quan jo aprenia a escriure el meu nom.
No volia ser un peó qualsevol.
*
I deia la mare:
És un home plantós. Llàstima
que no sàpiga escriure. Tu
has d'anar a escola Antònia. No
has de ser una ignorant com ton pare filla.
I el blavet dels ulls se li escampava per les galtes quan
diluviana
plorava la seva absència.

Antònia Vicens
Lovely.

SOTA AQUEST VENT

Sota aquest vent s'aviven
calius d'antigues xeres mal colgades...
Estrany cal·lidoscopi
on el que és vell es torna neu intacta
- oferta a tu, perquè hi deixis petjades
i en sol·lis la puresa massa eixorca -
i on el que és nou perd llei d'estrangeria...!

En tu estimo tot el meu passat
congriat en un sol nom ritual:
els ravals foscos del desig, el mal,
la mar assolellada i el bressol.
Cada tombant del teu cos m'alimenta
d'altres paisatges que l'oblit no fon:
el foc encén de nou cada campana
i es clou l'enyor, en retrobar-los vius,
fets carn en tu, i tu els dones sentit.

No esborraria cap revolt, cap culpa,
cap rastre de coltell, ni l'ombra de l'estrall,
ni el desert ni la sang sembrada arran de duna,
morta, ni els verds oasis delmats, ni cap miratge,
ni el crit fosforescent dels ossos que els xacals
han rostat i abandonen cansats....:

Prenc el camí que m'ha portat a tu.

Maria-Mercè Marçal

SURO DE LLUM

L'obrar forestal. El creixement
forestal de les talles. L'obreda acomplint-se
tenaçment, a jornals, per tota la muntanya,
coriàcia entre la terregada i la llum,
com si anéssim per una talla enorme
d'un or que llum a fora, radiant,
i el sentim que crema i que crepita i fa calius
aquelles imatges que hi provem de daurar.

Perquè, segons una llei inflexible,
després de la brotada que fan a primers de juny,
els alzinars no paren d'enfosquir-se,
cada cop més embrunits, més encegats,
com més llum reben. Fins que cobreixen
d'un negre enfondit els turons
—els negres turons, al pic encès de l'estiu—
tan lluents que llambregen, que s'estritllen.

Unes galàxies espesses, rutilants
s'arremolinen, llavors, sobre les capçades negres,
mentre una gran massa de fullatge
els va caient en terra, daurada i seca de brillar.

Perejaume. "Suro de llum". *Obreda*, Editorial Empúries, 2003, p. 23.

ANNEX 3. Escenes musicals

Els aspirants, un cop inscrits a les proves, podran demanar tot el material a les Biblioteques de l'Institut del Teatre, facilitant el comprovant d'haver formalitzat la inscripció.

Així com ja s'indica a les bases, en l'escena musical: “es valorarà l'habilitat per estructurar i comunicar la proposta; l'habilitat per relacionar-se amb l'espai i l'habilitat per integrar el moviment, el pensament i la veu. El monòleg i les escenes musicals s'han de dur ben memoritzats, amb una proposta escènica i **en la versió catalana facilitada per l'Institut del Teatre.**”

CADA ESCENA TINDRÀ UN TEXT INTRODUCTORI que es facilitarà amb la partitura.

1. *Adelaide's Lament. **Lament d'Adelaida.*** Guys and Dolls. Loesser.
2. *By the sea. **Prop del mar.*** Sweeney Todd. Sondheim.
3. *Me and the sky. **Jo i el cel blau.*** Come from away. Heinandsankoff.
4. *A little bit of good de Chicago, **Engrunes de bondat.*** Ebb&Kander. (Adaptació de Roser Batalla i Roger Peña).
5. *Waving through a window. **Rere una finestra,*** de Dear Evan Hansen Pasek&Paul (Adaptació de David Pintó Codinasaltas).
6. *Stars. **Estels,*** de Les Misérables. C.M.Schönberg. (Adaptació de David Pintó Codinasaltas).
7. *Being Alive. **Sentir-se viu.*** Company. Sondheim.
8. *Corner of the sky. **Refugi dalt del cel.*** Pippin. Schwartz.

ANNEX 4. Propostes de físic/visual

Proposta 1. Haikus

Presentació d'una escena a partir d'un aquests haikus:

Llum a les golfes
A fora, l'ocellada/
Però hi ha el vidre.

(Tomàs Garcés)

La vella bassa
Una granota salta
El so de l'aigua.

(Basho)

Fàbriques mudes,
magatzems, tanques rudes,
filferros, homes.

(Dolors Miquel)

Bidons encesos
contra l'ocàs sóc foc pur,
foc contra vidres.

(Dolors Miquel)

Proposta 2. L'incident

1. Situar l'espai, personatge/s, moment.
2. S'esdevé un incident. Constatació de l'incident. Reacció - reaccions. Quelcom ha canviat.
3. S'esdevé un petit incident. Constatació de l'incident. Reacció- reaccions. Quelcom ha canviat.
4. S'esdevé un gran incident. Constatació de l'incident. Reacció – reaccions.
5. Repetició de la mecànica tantes vegades com es vulgui.
6. Final obert o tancat.

Proposta 3. Un món

Presentació d'una escena a partir de la imatge *Un món* d'Ángeles Santos.

Proposta 4. Estirat per una força exterior

Explorar físicament la premissa. I a partir del sentiment, de la situació metafòrica o del conflicte interior resultant de la investigació física, compondre escènicaament un resultat. Evitar la il·lustració o descripció figurativa de la premissa.

Proposta 5. Somni de persecució

Estàs tranquil·lament en algun lloc quan t'adones que algú t'espia. Intentes escapolir-te, però no ho aconsegueixes. Proves qualsevol manera per desfer-te de la teva ombra. La persecució va "in crescendo". Quan està a punt d'enxampar-te, et despertes: era un somni. (*Qualsevol mitjà de transport, qualsevol amagatall, qualsevol esdeveniment... són possibles durant la persecució*).

PROPOSTES DE VISUAL

Proposta 1: La fugida

Presentació d'una escena inspirada amb el collage **Fugida** de la dadaista Hannah Höch (1889-1978).

Proposta 2: L'amagatall

En un entorn natural, lluny de la ciutat, conviuen diferents formes de vida. Tu en formes part, com un element més.

(Personificació de formes naturals. Fragmentació / dissociació del cos i coexistència d'elements diversos en un mateix espai).

Imatge de Cornelia Konrads

Proposta 3: Quan tot d'una, van prendre vida

Situació dramàtica a partir dels objectes i els ingredients d'un esmorzar (tassa, plat, coberts, tetera, etc).

Proposta 4: Tempesta interior

Mostrar el neguit d'un personatge a través de llums i ombres, projectades en un paraigües.

Proposta 5: Situació Actor – Material

Generar una situació dramàtica entre l'actor i el material (paper d'embalar d'1,10 x 2,00 m).